

КОНВЕНЦИЈА БРОЈ 132

О ПЛАЋЕНОМ ГОДИШЊЕМ ОДМОРУ (РЕВИДИРАНА 1970. ГОДИНЕ)

Генерална конференција Међународне организације рада, коју је сазвао Административни савет Међународног бироа рада у Женеви и која се састала на 54. заседању 3. јуна 1970. године, пошто је одлучила да усвоји извесне предлоге који се односе на плаћени годишњи одмор, што је предмет четврте тачке дневног реда заседања, и пошто је решила да ови предлози добију форму међународне конвенције, усваја данас, двадесет трећег јуна хиљаду деветсто седамдесете године, следећу конвенцију која ће се називати Конвенција о плаћеном годишњем одмору (ревидирана) из 1970. године:

Члан 1.

Одредбе ове конвенције спроводе се у живот преко националних закона и прописа, уколико се не примењују путем колективних уговора, арбитражних одлука, судских решења, службених органа за одређивање зарада, или на други начин, у складу са праксом те земље која одговара приликама у њој.

Члан 2.

1. Ова конвенција се примењује на сва запошљена лица, осим на поморце.
2. Уколико је потребно, надлежне власти или одговарајући органи у земљи могу, после консултовања са заинтересованим организацијама послодаваца и радника, тамо где оне постоје, предузети мере да се из примене ове конвенције изузму оне ограничене категорије запошљених лица код којих се, у вези са применом или са законодавним или уставним питањима, јављају посебни проблеми суштинског карактера.

3. Свака чланица која ратификује ову конвенцију, треба у свом првом извештају о примени Конвенције, који се подноси на основу члана 22. Статута Међународне организације рада, да наведе све категорије које су евентуално издвојене, према тачки 2. овог члана, уз образложење тог издвајања, и да у наредним извештајима изложи став свог законодавства и праксе у погледу издвојених категорија и у којој се мери примењује или се предлаже да се примењује Конвенција на те категорије.

Члан 3.

1. Свако лице на које се примењује ова конвенција има право на плаћени годишњи одмор у одређеном минималном трајању.

2. Свака чланица која ратификује ову конвенцију тачно утврђује дужину одмора, у једној изјави коју прикључује уз ратификацију.

3. Одмор ни у ком случају не сме бити краћи од три радне недеље за годину дана службе.

4. Свака чланица која је ратификовала ову конвенцију може касније, у једној другој изјави, обавестити генералног директора Међународног бироа рада да одређује дужи одмор него што је било утврђено у време ратификације.

Члан 4.

1. Лице чији је радни стаж у једној години мањи од оног који је потребан за стицање права на пуни одмор предвиђен у претходном члану, имаће за ту годину право на плаћени одмор у сразмери са дужином радног стажа те године.

2. израз "година" у тачки 1. овог члана означава календарску годину или било који други период исте дужине који одреде надлежне власти или одговарајући органи у дотичној земљи.

Члан 5.

1. За стицање права на плаћени годишњи одмор може се захтевати минимални радни стаж.

2. Дужину тог стажа утврђују надлежне власти или одговарајући органи у дотичној земљи, али она не треба да пређе шест месеци.

3. Начин на који се израчунава дужина стажа ради стицања права на годишњи одмор, одређују надлежне власти или одговарајући органи у земљи.

4. Под условима које одреде надлежне власти или одговарајући органи у земљи, одсуствовање с посла из разлога који су ван контроле дотичног запошљеног лица, као што су болест, повреда или материнство, рачунају се у део радног стажа.

Члан 6.

1. Званични и уобичајени празници, без обзира да ли падају у време годишњег одмора или не, не рачунају се у минимални плаћени годишњи одмор прописан у члану 3. тачка 3.

2. Под условима које одреде надлежне власти или одговарајући органи у земљи, време неспособности за рад услед болести или повреде не може се рачунати у део минималног плаћеног годишњег одмора предвиђеног у члану 3. тачка 3.

Члан 7.

1. Свако лице које користи одмор предвиђен овом конвенцијом прима, за време целог одмора, најмање своју нормалну или просечну плату (рачунајући ту и одговарајућу новчану вредност сваког дела примања у природи која не представља стално давање, без обзира на то да ли је дотично лице на одмору или не), обрачунату на начин који одреде надлежне власти или одговарајући органи у земљи.

2. Износи који му припадају сходно тачки 1. овог члана исплаћују се заинтересованом лицу пре одмора, уколико друкчије није предвиђено споразумом који важи за њега и за послодавца.

Члан 8.

1. Коришћење плаћеног годишњег одмора у деловима могу одобрити надлежне власти или одговарајући органи у земљи.

2. Један део користи се без прекида најмање две радне недеље уколико друкчије није предвиђено споразумом који важи за послодавца и за дотично запошљено лице, и под условом да према дужини радног стажа дотично лице има право на толики период одмора.

Члан 9.

1. Непрекидни део плаћеног годишњег одмора из члана 8. тачка 2. даје се и користи се најкасније у року од године дана, а остатак плаћеног годишњег одмора - најкасније у року од 18 месеци, рачунајући од краја године у којој је стечено право на одмор.

2. Сваки део годишњег одмора који прелази наведени минимум, може се одложити за ограничени период, уз пристанак заинтересованог запошљеног лица, преко периода прецизираног у ставу 1. овог члана.

3. Минимум и ограничени период из тачке 2. овог члана утврђује надлежни орган после консултације са заинтересованим организацијама послодавца и радника, или се одређује колективним уговором, или на неки други начин, сходно пракси која одговара условима у земљи.

Члан 10.

1. Уколико није утврђено прописима, колективним уговором, арбитражном одлуком или на неки други начин, сходно пракси у тој земљи, време коришћења одмора одређује послодавац - после консултације са заинтересованим запошљеним лицем или његовим представницима.

2. Приликом утврђивања времена коришћења одмора узимају се у обзир потребе посла и могућности за одмор и разоноду које стоје на располагању запошљеном лицу.

Члан 11.

Запошљено лице које наврши минимални радни стаж који удовољава захтевима из члана 5. тачка 1. ове конвенције, добија, по престанку запошљења, плаћени одмор у сразмери са дужином радног стажа за који није добивен такав одмор или накнада уместо њега, или противувредност у форми кредита за одмор.

Члан 12.

Сваки споразум о одрицању од права на минимални плаћени годишњи одмор прописан у члану 3. тачка 3, или одустајање од одмора ради новчане

накнаде или нечег другог, биће, у складу са условима који важе у тој земљи, ништавни и неважећи или забрањени.

Члан 13.

Надлежне власти или одговарајући органи сваке земље могу донети специјалне прописе за случајеве када запошљено лице, за време свог одмора, предузме уз награду посао који се коси са сврхом одмора.

Члан 14.

Одговарајућом инспекцијом или на неки други начин, треба предузети ефикасне мере у складу са начином на који се спроводе одредбе ове конвенције, како би се обезбедила правилна примена и поштовање прописа или одредаба о плаћеном одмору.

Члан 15.

1. Свака чланица може прихватити обавезе из ове конвенције одвојено:

(а) за лица запошљена у свим привредним секторима осим у пољопривреди;

(б) за лица запошљена у пољопривреди.

2. Свака чланица треба да у својој ратификацији прецизира да ли прихвата обавезе Конвенције за лица обухваћена подтачком (а) тачке 1. овог члана, за лица обухваћена подтачком (б) тачке 1. овог члана, или за једне и за друге.

3. Свака чланица која је приликом ратификације прихватила обавезе из ове конвенције само за лица обухваћена подтачком (а) тачке 1. овог члана, или лица обухваћена подтачком (б) тачке 1. овог члана, може накнадно обавестити генералног директора Међународног бироа рада да прихвата обавезе из Конвенције за сва лица на која се односи ова конвенција.

Члан 16.

Овом конвенцијом се ревидирају Конвенција о плаћеном одмору из 1936. године и Конвенција о плаћеном одмору (пољопривреда) из 1952. године, под следећим условима:

(а) ако чланица која је потписник Конвенције о плаћеном одмору из 1936. године прихвати обавезе из ове конвенције, у погледу лица запошљених у свим привредним секторима осим пољопривреде, *to ipso iure* повлачи непосредно отказивање те конвенције;

(б) ако чланица која је потписница Конвенције о плаћеном одмору (пољопривреда) из 1952. године прихвати обавезе из ове конвенције у погледу лица запошљених у пољопривреди, *to ipso iure* повлачи непосредно отказивање те конвенције;

(ц) ступањем на снагу ове конвенције не затвара се за даљу ратификацију Конвенција о плаћеном одмору (пољопривреда) из 1952. године.